

Arrest

nr. 230 507 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. HINNEKENS, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 maart 2016 als minderjarige samen met haar moeder toe op het Belgische grondgebied en vervoegde hier haar vader en haar broers die reeds in augustus 2015 in België toekwamen.

1.2. Verzoekster diende op 10 juli 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 19 maart 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan op 21 maart 2019 per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 5 december 1999 geboren in Bagdad, Irak. U bent een sjiitische moslima van Arabische origine. Uw vader was een verantwoordelijke militair in de Groene Zone in Bagdad. Hij werd gevraagd illegale dingen te doen, hetgeen hij weigerde. Op 15 juli 2015 werd hij bedreigd. Twee dagen later kreeg hij een dreigbrief. Aan een controlepost werd een explosief onder de wagen van uw vader gevonden. Uw vader besloot hierop het land te verlaten.

Uw vader A.(...)-J.(...), A.(...) S.(...) N.(...) (o.v.(...)) vertrok samen met uw twee broers A.(...)-J.(...), H.(...) A.(...) S.(...) (o.v. (...)) en A.(...)-J.(...), M.(...) A.(...) S.(...) (o.v.(...)) op 25 juli 2015 uit Irak.

Uw vader en Hu.(...) dienden op 24 augustus 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U, uw broer Ha.(...) (o.v. (...)) en uw moeder O.(...), S.(...) S.(...) O.(...) (o.v. (...)) bleven nog tot 29 januari 2016 in Irak, waarna ook jullie het land verlieten. Uw moeder diende op 7 maart 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Na jullie vertrek werd uw zus R.(...) nog benaderd door de mensen die uw vader viseerden. Zij zou gevlucht zijn en woont momenteel in de Verenigde Staten.

Op 13 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw ouders en uw broer Hoessein. Uw ouders en broer tekenden beroep aan tegen deze beslissing. Op 26 april 2018 volgde de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RvV) de beslissing van het CGVS en besloot dat jullie geen nood hadden aan internationale bescherming.

Jullie verlieten het land niet en uw ouders en uw broer dienden op 10 juli 2018 een tweede verzoek in. Uw ouders verwezen naar de problemen die uw zus R.(...) gekend had na jullie vertrek uit Irak. U diende op 10 juli 2018 uw eerste verzoek om internationale bescherming in.

U haalt naast de motieven die uw ouders reeds in het kader van hun eerste verzoek aanhaalden ook aan dat u vreest te moeten trouwen bij terugkeer naar Irak. Er werd immers een wet goedgekeurd dat meisjes van 12 jaar mogen huwen. U vreest eveneens verplicht te worden de hoofddoek te dragen

Op 5 oktober 2018 werd het verzoek van uw ouders niet-ontvankelijk verklaard. Uw ouders tekenden op 5 november 2018 beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Het beroep is nog hangende bij de RvV.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs en een schoolattest neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Wat betreft de voorgehouden vrees die u aanhaalde gelinkt aan een verplicht huwelijk kan er aangestipt worden dat deze onvoldoende ernstig is en bovendien niet concreet. U verklaarde dat er in Irak een wet gestemd werd die het toelaat dat meisjes op twaalf jaar huwen. Die wet heeft echter geen betrekking op uw persoon. U bent immers al 19 jaar en meerderjarig. Bovendien is het niet zo dat meisjes omwille van deze wet móeten huwen. Het is nog steeds aan de familie om te beslissen of en wanneer de dochters in het huwelijksbootje stappen. U verklaarde dat uw ouders dergelijke wetten een goede zaak vinden. Dergelijke uitspraak rijmt niet met de rest van uw verklaringen. U verklaarde immers dat er Irak geen huwelijkskandidaten voor u uitgekozen zijn. Ook in België zijn uw ouders nog niet met potentiële huwelijkskandidaten op de proppen gekomen. Voorts mag u studeren van uw ouders en mag u een vakantiejob doen. Er kan dan ook aangenomen worden dat uw ouders niet dermate conservatief zijn dat ze hun dochter onmiddellijk gaan dwingen te huwen bij terugkeer naar Irak. U heeft ook geen enkele concrete aanwijzing in die richting. U verklaarde dat de mensen uit de buurt het raar zouden vinden dat u als 19-jarig meisje nog niet gehuwd zou zijn (CGVS p.3, p.4). U zou als ongehuwd 19-jarig meisje gedood worden als u op straat zou komen, zo zegt u nog (CGVS p.4). Dit is een blote bewering en kan u op geen enkele manier concretiseren. Het hoeft geen betoog dat niet elk 19-jarig meisje dat nog niet gehuwd is wanneer ze op straat komt gedood wordt. Uw bewering dat u zou moeten huwen om niet gedood te worden op straat is dan ook behoorlijk vergezocht. U werd geconfronteerd met deze vaststelling, waarna u reageerde dat u op Facebook en Instagram gelezen had dat een vierentwintigjarige plastische chirurg vermoord was omdat ze een vrouw was (CGVS p.5). Dat deze kwestie niets te maken

heeft met uw vrees te moeten huwen is wel duidelijk. Uw ingeroepen vrees voor een gedwongen huwelijk kan gezien bovenstaande niet leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Wat betreft uw vrees om verplicht te worden een hoofddoek te moeten dragen, kan er het volgende opgemerkt worden. Ook deze vrees is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève. Bepaalde aanpassingen zoals zich deels anders kleden, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op uw fundamentele grondrechten en vrijheden. U bent in het verleden trouwens steeds behoorlijk flexibel omgegaan met dit aspect van uw geloof. Zo droeg u de hoofddoek omdat dit van school uit verwacht werd. U had er geen probleem mee om deze op te zetten om op die manier naar school te kunnen gaan. Voorts droeg u eveneens op verzoek van uw ouders de hoofddoek wanneer u naar andere mensen ging om zo problemen te vermijden (CGVS p.5). Hoewel u nu verklaart dat u geen hoofddoek meer wil dragen lijkt dit eerder voort te komen uit de conclusie dat u op dit moment nog niet de juiste mate van religiositeit zou bereikt hebben om op gepaste wijze voortdurend de hoofddoek te dragen (CGVS p. 5). Dit terwijl u andere aspecten van de islam, zoals de ramadan en het dagelijks gebed, wel navolgt (CGVS p. 6). Dient dan ook te worden opgemerkt dat ook dit ingeroepen asielmotief niet kan leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

U baseert zich verder integraal op de asielmotieven die door uw vader werden ingeroepen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming (CGVS p. 6). In dit verband dient evenwel te worden gewezen op het feit dat het eerste verzoek van uw vader, en dat van uw familieleden, door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV waarbij de Raad oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van uw vader. Er werd geen cassatieberoep ingediend. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van uw vader, en van uw familieleden, werd door het CGVS onontvankelijk verklaard aangezien er geen nieuwe elementen of feiten werden aangebracht die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat ze hij in aanmerking kwam voor internationale bescherming. In zijn beschikking van 9 januari 2019 volgde de Raad dit oordeel van het CGVS.

Zelf brengt u geen enkel element aan die de eerdere appreciaties van het CGVS en de RvV in positieve zin kunnen wijzigen. U beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar en herhaling van de asielmotieven van uw vader (CGVS p. 6, 9, 10). Het hoeft geen betoog dat dit allerminst volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van uw vader te weerleggen.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische

aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U legt geen documenten voor die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. De documenten die u voorlegt vormen louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en het feit dat u in België onderwijs volgt. Geen van deze documenten doen echter uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven of bevatten informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting en het citeren van de motieven uit de bestreden beslissing haalt verzoekster aan dat zij een jonge moderne vrouw is die zelf haar leven wil bepalen en dat zij door haar vele jaren in België verwesterd is en wil gaan studeren. Verzoekster stipt aan dat haar verwestering totaal niet wordt betrokken in de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat zij als jonge vrouw gedwongen zal worden te huwen omdat ook haar zussen op jonge leeftijd huwden, waardoor haar familie haar niet zou kunnen beschermen tegen een gedwongen huwelijk. Verzoekster stipt ook aan dat recent drie jonge vrouwen gedood werden omdat zij wilden leven zonder hoofddoek en zonder gedwongen huwelijk.

De beslissing is naar het oordeel van verzoekster niet gemotiveerd omdat wordt verwezen naar de beslissingen die in hoofde van haar familieleden werden genomen, terwijl, zo stelt verzoekster, deze beslissingen 'geen gewijsde' hebben tegenover haar. Verzoekster meent dat haar eerste asielaanvraag op haar eigen merites dient te worden beoordeeld en niet verwezen moet worden naar andermans asielaanvraag. Om die reden, zo vervolgt verzoekster, wordt de schending aangevoerd van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet omdat de vereisten van deze wetsartikelen worden toegepast op verzoeksters asielaanvraag en enkel wordt verwezen naar andere beslissingen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar rechtsleer en documenten van het UNHCR om te betogen dat de vervolgingsmotieven uit het Vluchtelingenverdrag te restrictief worden geïnterpreteerd.

Verzoekster is van oordeel dat geen beslissing wordt genomen naar aanleiding van haar specifieke profiel omdat zij als jonge vrouw zelf haar leven wil bepalen, hetgeen in Irak onmogelijk is. Het Commissariaat-generaal houdt volgens verzoekster ook onvoldoende rekening met haar individuele situatie en de algemene situatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster citeert de UNHCR *Position on Returns to Iraq* van 14 november 2016 waarin wordt gepleit tegen een gedwongen terugkeer van Iraqi naar IS-gebied.

Aangaande de persoonlijke omstandigheden in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet stipt verzoekster aan dat er wel degelijk sprake is van een gewapend conflict en van een hoge mate van geweld in Bagdad, en dat zij een hoger risico loopt omdat zij de dochter is van een persoon met een hoge graad in het leger. Verzoeker haalt vervolgens een hele reeks veiligheidsincidenten uit 2017 en 2018 aan in haar middel en stelt dat in de landeninformatie van het Commissariaat-generaal enkel de zwaarste incidenten worden opgenomen en dat onvoldoende rekening wordt gehouden met bepaalde maatschappelijke evoluties in Bagdad.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De commissaris-generaal legde op 8 oktober 2019 een aanvullende nota neer met de verwijzing naar het 'EASO *Country of Origin Report Iraq: Security Situation*' van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.2.2. Verzoekster maakte op 21 oktober 2019 een aanvullende nota met bijkomende stukken over met betrekking tot de protesten in Irak (Aanvullende nota verzoekster, bijlagen 3-12):

“3° Zeker 72 doden bij rellen in Bagdad, honderden betogers gewond, Volkskrant, te vinden via de website van de Volkskrant

4° Protesten in Irak houden aan, Solidair

5° Two dead, scores wounded as Iraqi Police Clash with Protesters, Radio Free Europe

6° Iraqi security forces attack reporters covering protest, reporters sans Frontières

7° Iraq : freedom of speech and assembly under attack as over 100 killed, thousands injured and hundreds arrested, Amnesty international, 10 oktober 2019, MDE 14/1184/2019, www.amnesty.org

8° Iraq : Freedom of speech and assembly under attack as over 100 killed, thousands injured and hundreds arrested, world organisation against torture

9° Widespread protests point tot Iraq's cycle of social crisis, International crisis group)

10° Iraq: authorities must immediately rein in security forces an protect freedoms of assembly and expression, Amnesty international 2017569

11° Iraq : Lethals force used against protesters, human rights watch

12° Ivanyi, K., Iraq, social-economic dynamics: Bagdad, Federal Office for immigration and Asylum Austria (uitreksel)”

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst aangestipt dat er in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

De commissaris-generaal overweegt in zijn beslissing dat de vrees die verzoekster verbindt aan haar verplicht huwelijk onvoldoende ernstig en onvoldoende concreet is omdat de wetgeving die een huwelijk reeds vanaf 12 jaar toelaat niet op haar van toepassing is omdat zij al 19 jaar oud is en dat de familie van verzoekster nog niet met een huwelijkskandidaat op de proppen is gekomen. Bovendien, zo merkt de commissaris-generaal op, mag verzoekster studeren en een vakantiejob doen, waardoor aangenomen moet worden dat haar ouders niet dermate conservatief zijn dat zij haar meteen gaan uithuwelijken bij een terugkeer naar Irak. Verzoeksters beweringen, dat zij in Irak als ongehuwd 19-jarig meisje gedood zou worden, raakt luidens de bestreden beslissing kant noch wal.

Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat verzoeksters vrees om verplicht te worden een hoofddoek te dragen onvoldoende ernstig is om als vervolging gekwalificeerd te worden. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoekster in het verleden steeds behoorlijk flexibel is omgegaan met dit aspect van het geloof.

Voorts verwijst verzoekster naar het asielrelaas van haar vader waarbij, zo merkt de commissaris-generaal op, de weigeringsbeslissing vast is komen te staan en verzoekster geen elementen aanbrengt die deze eerdere appreciaties zouden kunnen wijzigen.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter op basis van haar aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoekster evenmin het bewijs geleverd dat er redenen zijn die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden die aanleiding zouden geven tot een verhoogd risico op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster hierin de schending aanvoert van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, die betrekking hebben op een volgend verzoek om internationale bescherming aangezien deze wetsartikelen geen uitstaans hebben met de thans bestreden beslissing.

2.5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.4. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat in de beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag wordt vermeld, schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij vrees koestert in Irak omwille van de problemen van haar vader naar aanleiding van diens tewerkstelling in de ‘Green Zone’ (AD, stuk 9, Vragenlijst CGVS, 6 augustus 2018, vraag 5). Daarnaast stelt verzoekster dat zij in Irak de ‘hijab’ zal moeten dragen en dat zij dit niet ok vindt (*Ibid.*) en uit zij de wens, die zij reeds in Irak koesterde, om hogere studies in de medische sfeer aan te vatten (*Ibid.*, p. 8). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde verzoekster dat er in Irak een wet was gestemd waardoor minderjarigen vanaf 12 jaar mogen trouwen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 januari 2019, p. 3) en dat zij bij een terugkeer gedwongen zal worden om een hoofddoek te dragen (*Ibid.*, p. 5). *In fine* van haar persoonlijk onderhoud stelde verzoekster dat zij een praktisch probleem heeft omdat zij aan de universiteit wil gaan studeren en dat zij zich op basis van haar ‘oranje kaart’ niet kan inschrijven (*Ibid.*, p. 11). Ter terechtzitting vertelt verzoekster dat zij een opleiding farmaceutische wetenschappen aan de UGent ambieert.

2.5.6. Wat verzoeksters vrees voor een gedwongen huwelijk betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“(…)

Wat betreft de voorgehouden vrees die u aanhaalde gelinkt aan een verplicht huwelijk kan er aangestipt worden dat deze onvoldoende ernstig is en bovendien niet concreet. U verklaarde dat er in Irak een wet gestemd werd die het toelaat dat meisjes op twaalf jaar huwen. Die wet heeft echter geen betrekking op uw persoon. U bent immers al 19 jaar en meerderjarig. Bovendien is het niet zo dat meisjes omwille van deze wet móeten huwen. Het is nog steeds aan de familie om te beslissen of en wanneer de dochters in het huwelijksbootje stappen. U verklaarde dat uw ouders dergelijke wetten een goede zaak vinden. Dergelijke uitspraak rijmt niet met de rest van uw verklaringen. U verklaarde immers dat er Irak geen huwelijkskandidaten voor u uitgekozen zijn. Ook in België zijn uw ouders nog niet met potentiële huwelijkskandidaten op de proppen gekomen. Voorts mag u studeren van uw ouders en mag u een vakantiejob doen. Er kan dan ook aangenomen worden dat uw ouders niet dermate conservatief zijn dat ze hun dochter onmiddellijk gaan dwingen te huwen bij terugkeer naar Irak. U heeft ook geen enkele concrete aanwijzing in die richting. U verklaarde dat de mensen uit de buurt het raar zouden vinden dat u als 19-jarig meisje nog niet gehuwd zou zijn (CGVS p.3, p.4). U zou als ongehuwd 19-jarig meisje gedood worden als u op straat zou komen, zo zegt u nog (CGVS p.4). Dit is een blote bewering en kan u op geen enkele manier concretiseren. Het hoeft geen betoog dat niet elk 19-jarig meisje dat nog niet gehuwd is wanneer ze op straat komt gedood wordt. Uw bewering dat u zou moeten huwen om niet gedood te worden op straat is dan ook behoorlijk vergezocht. U werd geconfronteerd met deze vaststelling, waarna u reageerde dat u op Facebook en Instagram gelezen had dat een vierentwintigjarige plastische chirurg vermoord was omdat ze een vrouw was (CGVS p.5). Dat deze kwestie niets te maken heeft met uw vrees te moeten huwen is wel duidelijk. Uw ingeroepen vrees voor een gedwongen huwelijk kan gezien bovenstaande niet leiden tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

(…)”

2.5.7. In haar middel brengt verzoekster tegen deze motieven in dat haar zussen ook op jonge leeftijd huwden. Zij staaft deze bewering echter geenszins met concrete informatie waaruit zou kunnen worden opgemaakt op welke leeftijd haar zussen in het huwelijk traden.

2.5.8. De Raad stelt op grond van de gegevens van het administratief dossier vast dat verzoekster twee oudere zussen heeft, die respectievelijk in België en in de Verenigde Staten zouden verblijven (AD, stuk 8, Verklaring DVZ, 6 augustus 2018, persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden), maar het dossier bevat geen enkele informatie over hun actuele burgerlijke staat, noch over de leeftijd waarop zij

gehuwd zouden zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoekster gevraagd of zij concrete aanwijzingen kon geven waaruit zou blijken dat zij bij een terugkeer zou moeten trouwen, waarbij zij niet naar haar zussen verwees, maar wel naar *“nichten en vriendinnen (...) die op 15/16 uitgehuwelijkt (zijn)”* (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 januari 2019, p. 4). Zoals de commissaris-generaal terecht stelt in de bestreden beslissing is het nog steeds de familie die in Irak een doorslaggevende rol speelt bij de totstandkoming van het huwelijk van een (jonge) vrouw. Verzoekster verklaarde dat haar ouders er geen probleem van maken dat zij studies volgt, bijklust in een bakkerij en beslist heeft om geen hoofddoek te dragen (*Ibid.*). Haar ouders zouden ook nog geen huwelijkskandidaat voor haar hebben gezocht. Ook geeft verzoekster te kennen dat haar ouders geen banden meer hebben in Irak zodat het vinden van een eventuele kandidaat ernstig bemoeilijkt wordt (*Ibid.*). Gezien de attitude van haar ouders is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekster, die bovendien ondertussen al meer dan 20 jaar oud is, in geval van een terugkeer naar Irak tegen haar wil zal worden uitgehuwelijkt en dat haar familie haar hiertegen niet zou kunnen beschermen.

2.5.9. Waar verzoekster in haar middel aanvoert dat haar ‘verwestersing’ door haar jarenlange verblijf in België niet of onvoldoende werd betrokken in de beslissing, merkt de Raad op dat verzoekster deze ‘verwestersing’ nooit zelf als dusdanig als asielmotief heeft aangevoerd, waardoor zij niet kan verwachten van de commissaris-generaal dat deze de voorgehouden ‘verwestersing’ zou betrekken in zijn motivering. Bovendien zet verzoekster niet duidelijk uiteen welke elementen zouden wijzen op een ‘verwestersing’.

In zoverre verzoekster met deze ‘verwestersing’ haar houding tegenover de ‘hijab’ bedoelt, dient te worden aangestipt dat zij verklaarde dat zij zich wel houdt aan de ramadan en het gebed, maar dat zij zichzelf nog niet het niveau van religiositeit toeschrijft waarbij het dragen van een hoofddoek haar gepast lijkt (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 januari 2019, p. 5-6). Uit de verklaringen van verzoekster kan niet worden opgemaakt dat haar weigerachtige houding tegenover het dragen van een hoofddoek zou zijn ingegeven door negatieve gevoelens ten aanzien van het islamitische geloof. Uit niets blijkt dat verzoekster zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de geplogenheden in Irak. Er kan niet worden besloten dat verzoekster om die reden vervolging of ernstige schade riskeert bij een terugkeer naar Irak.

Bijkomend merkt de Raad op dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld vrouwenrechten niet op dezelfde manier verzekerd zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Het overnemen van een aantal uiterlijke kenmerken van een westerse levensstijl staat immers niet automatisch gelijk met een politieke of godsdienstige overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep omdat het niet steeds gaat om kenmerken die zo fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van de vreemdeling, dat niet zou mogen worden verlangd dat hij deze laat varen. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl heeft overgenomen, mag worden gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar haar land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om aannemelijk te maken dat de verwestersing dermate fundamenteel is dat men niet redelijkerwijs van hem kan verlangen dat hij zich hiervan distantieert (zie RvS NL 21 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3735).

Het gegeven dat zij als jonge vrouw zelf haar leven wil bepalen en wil gaan studeren is uitermate lovenswaardig, maar levert in haren hoofde geen vrees op voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in asielrechtelijke zin.

2.5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat het verzoek om internationale bescherming wel degelijk op zijn eigen merites werd beoordeeld. Verzoekster heeft zich bij haar aanvraag evenwel eveneens gebaseerd op de problemen die haar vader in Irak zou hebben gekend. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de commissaris-generaal niet zou mogen verwijzen naar de beslissingen die in hoofde van haar vader werden genomen. In de thans bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“(...)”

U baseert zich verder integraal op de asielmotieven die door uw vader werden ingeroepen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming (CGVS p. 6). In dit verband dient evenwel te worden gewezen op het feit dat het eerste verzoek van uw vader, en dat van uw familieleden, door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV waarbij de Raad

oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van uw vader. Er werd geen cassatieberoep ingediend. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast.

Het tweede verzoek om internationale bescherming van uw vader, en van uw familieleden, werd door het CGVS onontvankelijk verklaard aangezien er geen nieuwe elementen of feiten werden aangebracht die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat ze hij in aanmerking kwam voor internationale bescherming. In zijn beschikking van 9 januari 2019 volgde de Raad dit oordeel van het CGVS.

Zelf brengt u geen enkel element aan die de eerdere appreciaties van het CGVS en de RvV in positieve zin kunnen wijzigen. U beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar en herhaling van de asielmotieven van uw vader (CGVS p. 6, 9, 10). Het hoeft geen betoog dat dit allerm minst volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van uw vader te weerleggen.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

(...)"

2.5.11. Aangezien verzoekster verklaarde dat zij (ook) een vrees koestert op basis van de tewerkstelling van haar vader en de commissaris-generaal vaststelde dat zij zich hierbij beperkte tot een loutere herhaling en zij geen nieuwe elementen aanbracht die tot een andere appreciatie zouden nopen, kon worden volstaan met een verwijzing naar de reeds genomen beslissingen hoewel deze strikt gesproken ten aanzien van verzoekster geen gezag van gewijsde hebben. In zijn arrest van 26 april 2018 (RvV 26 april 2018, nr. 203 062; AD, stuk 12, Landeninformatie, Arrest 203 062 RvV 1ste verzoek vader) besloot de Raad dat verzoeksters vader omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet als vluchteling kon worden erkend en evenmin in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het tweede verzoek om internationale bescherming van haar vader werd niet-ontvankelijk bevonden (AD, stuk 12, Landeninformatie, beslissing CGVS 2de verzoek vader) en het beroep tegen deze laatste beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 14 maart 2019 (RvV 14 maart 2019, nr. 218 306). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal zich niet kon baseren op deze beslissingen als antwoord op de door haar aangevoerde vrees die gekoppeld is aan de problemen van haar vader.

2.5.12. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.13. De door verzoekster geschetste vrees voor of het risico op een gedwongen huwelijk op jonge leeftijd is ongegrond. De problemen die zouden voortvloeien uit haar voorgehouden ‘verwestering’ kunnen niet als ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, worden gekwalificeerd. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van haar vader kan verzoekster zich daar evenmin op baseren om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit niets blijkt dat de commissaris-generaal de criteria uit het Vluchtelingenverdrag te restrictief zou hebben geïnterpreteerd, zoals verzoekster terloops in haar middel betoogt.

2.5.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing erkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad *“nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus”*, maar dat *“evenwel besloten (dient) te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake*

is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet”.

In zijn aanvullende nota van 8 oktober 2019 verwijst de commissaris-generaal naar het ‘EASO Country of Origin Report Iraq: Security Situation’ van maart 2019 en bevestigt zijn beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoekster kan niet langer dienstig verwijzen naar de UNHCR *Position on Returns to Iraq* van 14 november 2016 aangezien IS sedert eind 2017 niet langer het grondgebied in Irak onder controle heeft. In de landeninformatie werd wel degelijk rekening gehouden met de veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers. Verzoekster slaagt er niet in de vaststelling te weerleggen dat het aantal slachtoffers van willekeurig geweld sedert 2017 een dalende trend vertoont.

In haar aanvullende nota heeft verzoekster informatie toegevoegd betreffende de recente anti-regeringsprotesten in Irak. Uit deze informatie blijkt dat er sprake is van gericht geweld vanwege de ordediensten naar de betogers toe die in bepaalde steden op straat komen, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat het willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict dermate hoog oploopt dat verzoekster bij eventuele terugkeer naar haar land van herkomst louter door haar aanwezigheid een risico zou lopen. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat haar profiel als jonge vrouw of het Baath-verleden van haar vader een verhoogd risico zou opleveren.

2.5.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN